

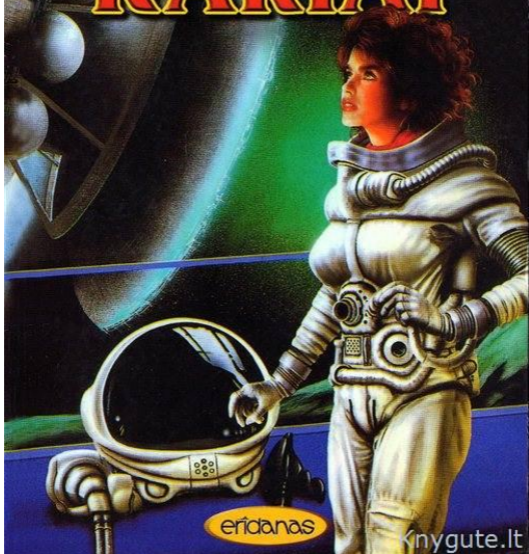
SF

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

101

Jack L. Chalker

AUDROS KARIAI

eridanas

Knygute.lt

Jack L. Chalker

AUDROS KARIAI

Mokslinis fantastinis romanas

Visagalė Valdančioji Sistema
tvirtai laiko visą Galaktiką
geležiniame kumštyje. "Griausmo"
piratai turi rasti penkis žiedus - tik
jų dėka galbūt yra įmanoma
sunaikinti tą visagalį kompiuterį. Ir
štai jų kelyje - keistas Džanipuro
planeta, kurios gyventojai yra
žiloje senovėje transmutuoti
žmonės...

Iš anglų kalbos vertė ANITA KAPOČIŪTĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
101 tomas. Serija įkurta 1990 m.

Jack L. Chalker - WARRIORS OF THE STORM
New York, Del Rey books, 1987

Copyright © by Jack L. Chalker, 1987

Cover art Copyright © by Jim Burns, 1986

Vertimas į lietuvių kalbą ©, leidykla "Eridanas", 1998

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2016

PROLOGAS: SĖKMĖS KAINA

Generolas Vorfenas užbaigė savo rytinę maldą ir, kaip visada prieš pusryčius, buvo benugrimztaš į meditacijas. Kaip tik tuo metu į kambarį akiplėšiškai įsibrovė adjutantas ir, vos pastebimai nusilenkęs, kad atkreiptų į save dėmesį, sustingo prie durų.

Generolas nekrustelėdamas sėdėjo lotoso poza, o po valandėlės staigiai kilstelėjo galvą, juodos jo akys lėtai ir įspūdingai prasimerkė. Adjutantas drebėjo iš baimės, spinduliuote spinduliuodamas pagarbą bei apgailestavimus, tačiau nesitraukė, atkakliai tebereikalaudamas generolo dėmesio.

Generolas neskubėjo prašnekti, pirmiausia jis gerai pagalvojo - o kaip tik dėl to jis ir buvo generolas. Be jokios abejonės, adjutantas puikiai žinojo, ką reiškia šitoks įsibrovimas, taigi, turėjo jaustis ypatingai nepatogiai. O tai aki-vaizdžiai bylojo, jog kažkas išgąsdino jį netgi labiau nei būsimas generolo įtūžis. Generolas buvo aukščiausio rango Sistemos Taikos Palai-kymo Pajėgų karininkas, kariuomenės vadas, savo padėtimi pranokstantis netgi laivyno admirolus. Taigi, generolas net nepaklausė, ko-

dėl buvo sutrikdyta jo ramybė.

- Kas? - tyliai paklausė jis.

- Tūkstantį kartų atsiprašau, mano pone. Aš nė už ką nebūčiau...

- *Pakaks!* Verkšlenti galėsi laisvalaikiu, jeigu tau dar bus jo likę! Atsakyk į klausimą!

- Valas, sere. Aukščiausias kodas iš visų įmanomų.

Generolas atsiduso, rangydamasis pakeitė sudėtingą savo pozą ir palengva atsistojo.

- Gerai. Po dešimties minučių mano kabinete. Tikiuosi, man bent bus suteikta šiek tiek laiko, kad galėčiau deramai apsirengti?

- Ttuttaip, sere! Aš jam pranešiu. Leiskite pasišalinti, sere!

- Eik.

Generolas suskubo pasiekti savo drabužių spintą dargi anksčiau, nei adjutantas atatupstas išslinko lauk ir uždarė duris. Generolui buvo paskirtas liokajus, tačiau šio paslaugomis, bent jau asmeniniuose apartamentuose, jis niekada nesinaudojo. Tvarkytis, skalbti ir virti - taip, šiuos darbus galėjo atlikti ir liokajus, tačiau savo kambariuose generolas pageidavo nuošalumo, į kurį nė neketino įsileisti tarnų.

Generolas buvo tobulas žmonijos egzemplio-

rius. Tiesą sakant, jis buvo netgi kur kas daugiau nei vien žmogus - ir pats puikiai tai žinojo. Tiek jis pats, tiek ir jam pavaldžios karinės pajėgos buvo genų inžinerijos produktas, jie buvo stačiai sukurti užimti postus vadovybėje. Netgi pats menkiausias iš eilinių karių, vyriškos ar moteriškos lyties, buvo tikra kautynių mašina, pajėgianti ne vien atlikti neįtikėtinos fizinės ištvermės reikalaujančius žygius, bet taip pat ir apdovanota aukšto lygio intelektu. Jie gimdavo tam, kad taptų kariais, atitinkamai būdavo auginami, auklėjami ir apmokomi, jie būdavo absoliučiai ištikimi, absoliučiai pareigingi, absoliučiai paklusnūs - visi jie, netgi pats generolas.

Tačiau visa tai nekludė generolui nemėgti prakeiktųjų mašinų, o Valų - ypač. Nepaisant masyvios konstrukcijos ir pakankamai nežmogiškos išvaizdos, vidumi pastarieji vis dėlto pernelyg priminė žmones, tik buvo kur kas greitesni, stipresni, o ko gero, ir kur kas gudresni už bet kokį žmogų - kaip tik dėl šios priežasties generolas ir jautė jiems neįveikiamą antipatiją. Asmuo, teisėtai laikantis save tobulu žmonijos atstovu, stačiai neįstengia ramiai žiūrėti į kažką, būtybę ar tvarinį, kuris yra dar šiek tiek tobulesnis.

Vis dėlto visose Pajėgose nerastum nė vieno, kuris drįstų bent pagalvoti apie pasipriešinimą atitinkamu kodu užprogramuotam Valui. Lygiai taip pat neįmanoma buvo nepaklusti bet kokiam Valdančiosios Sistemos įsakymui. Šitoks poelgis reikštų žaibišką Malonės Praradimą. Vis dėlto nei generolas, nei bet kas kitas nelaikė mechanizmų, įskaitant ir pačią Valdančiąją Sistemą, dievais - tai tebuvo išties sudėtingi mechanizmai, kuriuos žiloje senovėje sukūrė žmonės.

Dar Žemėje žmonių protėviai pasiekė tokią vystymosi stadiją, kada galėjo sunaikinti visą egzistuojančią gyvybę, ir tada patys iškiliausieji protai, padėję sukurti ir išlaikyti destruktvyviają sistemą, iš visų jėgų kibo į darbą, kurdami galingiausiąjį žmonijos istorijoje gynybinį kompiuterį - tai buvo mąstantis ir gebantis pats mokytis mechanizmas. Žinodami, kad niekas ničnieko net nenutuokia apie jų veiksmus, šie žmonės ryžosi užprogramuoti savo kūrinį taip, jog šis išstobulintų bet kokius įmanomus būdus išvengti žmonijos susinaikinimo. Jie netgi norėjo apsidrausti, kad žmonija niekad net nebegautų galimybės susinaikinti. Lai kui atėjus, kompiuteris akimirksniu perėmė visų ginklų sistemų kontrolę ir tas sistemas

neutralizavo; netrukus sudėtingam mechanizmui atiteko ir vyriausioji valdžia. Norint išsigelbėti patiems, politiniams bei kariniams vadams teko jam paklusti ir vykdyti jo įsakymus. Bet kokie bandymai pasielgti kitaip reiškė mažų mažiausiai greitą politinę mirtį, tokie lyderiai kaipmat būdavo pakeičiami kitais, kur kas sukalbamesniais.

Neaprepiamuose duomenų bankuose, kurių visuma buvo žinoma tiesiog Valdančiosios Sistemos pavadinimu, buvo sukaupti milžiniški žinių kiekiai bei gausybė neįtikėtinų naujų atradimų. Žmonija jau buvo išvysčiusi kai kurias technologijas pakilti į kosminę erdvę - Valdančioji Sistema savo ruožtu papildė jas neįmanomu dalyku: galimybė nuskrietį į žvaigždes, "pramušant" skylę erdvėlaikyje; pro šią skylę žvaigždėlaivis galėjo peršokti nesuskaičiuojamų šviesmečių atstumus, pakludamas visiškai kitokiems nei mūsų šios Visatos gamtos dėsniams, o paskui per tą pačią skylę jis galėjo išskiti atgal. Laivus valdė kompiuteris, tik kompiuteris ir težinodavo kelionės tikslą ar maršrutą.

Tam, kad būtų įgyvendinta pradinė programa ir tuo pačiu išsaugota absoliuti kontrolė, Valdančioji Sistema sukonstravo milžiniškus

žvaigždėlaivius ir jais į žvaigždes išgabeno milijardus žmonių, perkėlė juos į visiškai ar bent jau iš dalies performuotus pasaulius, kurių sąlygos daugiau ar mažiau atitiko sąlygas Žemėje. Tarpžvaigždinių laivų šerdį sudarė prietaisai, vadinamas transmutatoriumi - tai buvo sužlugusių teorinių pastangų sukurti materijos siųstuvą rezultatas. Šuoliams erdvėlaikyje buvo reikalingi neįtikėtini energijos kiekiai, o naudodamasis milžiniškais reaktyviniais tarais transmutatorius tūkstančius tonų uolienos iš aplankytų saulių sistemų gebėjo ne tik paversti energija, bet ir sukaupti reikalingą jos kiekį. Vis dėlto pats transmutatorius šio kuro naudoti negalėjo. Vienintelis jam tinkamas kuras buvo sudėtingas mišinys, sukurtas specifinės rūdos pagrindu; ji susiformuodavo tik esant tam tikroms geofizinėms sąlygoms ir tik tam tikrose saulių sistemose. Ši rūda buvo vadinama muriliu.

Valdančioji Sistema sudarė tikslus Visatos žvaigždėlapius ir aptiko tokius murilio klodus, kurie galėjo visiškai patenkinti Sistemos poreikius. Kosminėje erdvėje ji įkūrė visiškai automatizuotas kasyklas bei perdirbimo fabrikus, juos aptarnaudavo ištisas tinklas automatizuotų tarpžvaigždinių krovinežių. Stambesniųjų ir

efektyvesniųjų transmutatorių dėka Valdančioji Sistema iš dalies pertvarkė visus jai reikalingus pasaulius, o paskui apskaičiavo kiekvienam jų optimalų kiekį Žemės žmonių ir transmutavo pastaruosius į toldus padarus, kad šie galėtų tuose pasauliuose išgyventi. Valdančioji Sistema įkūrė keturis šimtus penkiasdešimt vieną "koloniją" tolimose planetose, o apgyvendindama jas neišvengiamai sutvėrė keturis šimtus penkiasdešimt vieną naują žmonių rasę. Gi tie keletas milijonų, kurie liko gyventi Žemėje, buvo įkurdinti muziejus primenančiuose rezervatuose, o kultūrinis ir technologinis jų lygis buvo gerokai sumenkin-tas ir atitiko maždaug aštuonioliktojo amžiaus pradžią. Tačiau kai kuriems kiekvienos kultūros atstovams - patiems geriausiems ir sumaniausiems, patiems ambicingiausiems ir labiausiai linkusiems į naujoves - būdavo suteikiama galimybė susipažinti su Valdančiosios Sistemos technologijomis. Tokie asmenys įsikurdavo ir dirbdavo slaptose bendruomenėse, vadinamose Centrais - jie turėjo išlaikyti stabilų masių kultūrinį lygį, be to, turėjo rūpintis, kad niekas pašalinis nesuuostų egzistuojant tokius Centrus ar pačią Valdančiąją Sistemą. Tik keletas žmonių, tebegyvenančių taip pat,

kaip ir anksčiau, žinojo paslaptį, šie žmonės tarnaudavo lauko agentais Centrų administratoriams. Tokiu pat būdu buvo organizuotas tvarkos palaikymo mechanizmas ir kolonijiniuose pasauliuose, taip pat ir keliose svetimų civilizacijų apgyventose planetose, kurias kontroliavo Valdančioji Sistema. Tokia sistema veikė gan patikimai, tačiau visgi turėjo vieną šalutinį poveikį, kurio niekaip nebuvo įmanoma išvengti. Kai patys gabiausieji, mokyčiausieji ir ambicingiausieji žmonės buvo sutelkti nedideliuose Centruose, kur jiems buvo prienamos visos technologijos, tapo neišvengiama, kad jie anksčiau ar vėliau suras kokį nors būdą sugriauti sistemą. Valdančioji Sistema leido Centrų personalui manyti, kad jie yra išties reikšmingi asmenys tai sistemai, kuriai kol kas vis dar ištikimai tarnavo, tačiau, sergstint jų sąžiningumą, taip pat ir siekiant išsaugoti jų ryšius su gimtosiomis kultūromis, visi personalo nariai mažų mažiausiai trims mėnesiams kasmet turėdavo sugrįžti į savąsias bendruomenes ir visiškai pasinerti į primityvų šiųjų gyvenimą.

Valdančioji Sistema užtruko vos kiek daugiau nei du šimtmečius, kol visiškai pakeitė ir sumenkino žmonių bei perkėlė žmones gyventi į

visai kitas vietas. Tačiau per tą laiką labai nedidelis itin apsikrių žmonių skaičius sugebėjo kažkokiu būdu perprasti automatizuotų žvaigždėlaivių valdymo mechanizmą ir perimti juos savo žinion. Pasisavintus žvaigždėlaivius jie nugabeno į dar nekolonizuotus regionus. O jų palikuonys tapo kontrabandininkais - jie ir buvo vienintelė ryšio priemonė tarp skirtingų pasaulių kolonijinių Centrų. Jie mainydavo mūrį bei kitas egzotiškas medžiagas į galimybę pasinaudoti duomenų bankais bei technologijomis, kas kitais būdais jiems buvo nepasiekiamas. Kartais kontrabandininkai būdavo netgi naudingi, taigi, Valdančioji Sistema sudarė su jais sutartį, pažadėdama palikti juos ramybėje, su sąlyga, kad jie, pasitaikius progai, suteiks Valdančiajai Sistemai pagalbą, informuodami ją apie bet kokios nelegalios žmonių veiklos apraiškas pačiuose atokiausiuose Centruose. Iš esmės kontrabandininkai, patys šito visiškai nesuvokdami, tapo keturi šimtai penkiasdešimt antrąja kolonija.

Tačiau Valdančioji Sistema anaipatol nepasitikėjo savo tvarinio stabilumu, taigi, ji sukonstravo Valus - tai buvo masyvūs, humanoidinės išvaizdos robotai, apdovanoti neįtikėtinais protiniais sugebėjimais, aprūpinti įvairiausiais

instrumentais bei ginklais, skirtais įtvirtinti ir sustiprinti Valdančiosios Sistemos galią. Vis dėlto Valų buvo labai nedaug, dažniausiai jie būdavo skirti kokiai nors konkrečiai užduočiai - ją atlikus, roboto atmintis būdavo ištrinama ir perprogramuojama.

Buvo suformuota ir dar viena pagalbinė jėga: STPP - Sistemos Taikos Palaikymo Pajėgos. Šią organizaciją sudarė žmonės, specialiai genetiškai apdoroti ir išauginti taip, kad taptų fanatiškai atsidavusiais kariais bei policininkais. Kiekvienai Valdančiosios Sistemos kontroliuojamai rasei teko po tūkstantinį šitokių karių būrį. Visi šie būriai buvo pavaldūs vyriausiajai kariuomenės vadovybei, kurios galva dabar ir buvo generolas Vorfenas ir kuriai privalėjo paklusti bet kuris Centras. STPP paslaugomis jau daug kartų buvo pasinaudota malšinant vietinės reikšmės konfliktus, tačiau stambaus masto problemų joms dar neteko spręsti - iki pat šiol.

Valai gebėjo sėdėti, tačiau beveik niekada šito nedarydavo. Jie būdavo daugiau nei dviejų metrų ūgio, pagaminti iš tviskančio juodo me-

talų lydinio. Jų kūno formos šiek tiek priminė žmogiškąsias, tačiau jie būdavo kur kas stambesni ir masyvesni už bet kokį žmogų. Be sodriai raudona šviesa tvieskiančių akių jų veidai neturėjo jokių kitų bruožų, visa jautri jų įranga buvo puikiai apsaugota nepramušamais šarvais, tačiau judėdavo jie grakščiai ir lengvai kaip ir žmonės, o ir kalbėdavo su labai jau žmogiškomis intonacijomis.

Generolas nei saliotavo, nei kaip kitaip išreiškė pagarbą Valui - jis puikiai žinojo, kad mechaniniam gigantui tai nepadarys visiškai jokio įspūdžio, be to, generolas buvo pakankamai išdidus, kad nesilenktų jokiai nežmogiškai būtybei. Valas tebuvo pasiuntinys bei instrumentas - ir nieko daugiau.

- Visų pirma man reikia informacijos apie tą kampaniją prieš kontrabandininkus, - prašneko Valas malonių baritonu.

Generolas atsisėdo už savo stalo ir atsipalaidavo. Daugeliui žmonių Valai sukeldavo siaubą, tačiau jam jie ničnieko nereiškė. Šiaip ar taip, juk šie robotai ir buvo sukurti tam, kad gąsdintų sistemas priešus.

- Koordinuodami veiksmus mes smogėme visiems trims kontrabandininkų centrams....